

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: D. T. H.,** zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2009, č. j. CPR-11572-1/ČJ-2009-9CPR-C213, o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2010, č. j. 10 A 22/2010 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro opožděnost jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Krajský soud ve svém usnesení uvedl, že v posuzované věci je zvláštním zákonem stanovena lhůta pro podání žaloby odlišná od obecné lhůty stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. Tímto zvláštním zákonem je zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který v § 172 odst. 2 stanoví, že žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout. V daném případě bylo rozhodnutí o odvolání doručováno právní zástupkyni žalobkyně, zásilka obsahující tuto písemnost byla uložena dne 18. 12. 2009 na poště. V souladu s § 24 odst. 1 správního řádu byla považována za doručenou uplynutím posledního dne desetidenní lhůty ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena. Konec této lhůty a den doručení připadl na pondělí 28. 12. 2009. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že si zástupkyně vyzvedla zásilku fakticky až dne 4. 1. 2010, a tento den žalovaný nesprávně vyznačil jako den nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Třicetidenní lhůta pro podání žaloby tedy začala běžet ode dne 28. 12. 2009 a uplynula dnem 27. 1. 2010. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 2. 2. 2010, městskému soudu byla doručena dne 3. 2. 2010. Městský soud ji proto posoudil jako opožděnou, z tohoto důvodu ji dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala proti usnesení o odmítnutí žaloby kasační stížnost, a to proti výroku o odmítnutí řízení i o nákladech řízení, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Dle jejího názoru je usnesení městského soudu v rozporu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, neboť zde je uvedeno, že žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní lhůty vyplývající ze zvláštního zákona, avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v daném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen. Stěžovatelka namítá, že nebyla správním orgánem o zvláštní lhůtě pro podání žaloby poučena, žalobu podala v obecné dvouměsíční lhůtě a proto byla podána včas. Z těchto důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou projednávané věci je zodpovězení otázky, zda žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána opožděně či v zákonem stanovené lhůtě. Podle § 72 odst. 1 věty prvé s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí

bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout. Zákon o pobytu cizinců tedy ve svém ustanovení § 172 odst. 2 stanoví zvláštní lhůtu, kterou zmiňuje ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. V případě zakotvení jiné lhůty k podání žaloby ve správním soudnictví ve zvláštním zákoně má dle § 72 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně přednost ustanovení tohoto oproti s. ř. s. speciálního zákona, použití obecné dvouměsíční lhůty je tímto zvláštním zákonem vyloučeno.

Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 - 83, nebyl stěžovatelkou správně vyložen. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval lhůtou k podání opravného prostředku upravenou přechodným ustanovením § 129 s. ř. s. a důsledky nestandardní úpravy zde upravené lhůty. V tomto rozhodnutí však výslovně zdůrazňuje, že zde přijaté závěry ohledně zvláštní poučovací povinnosti je třeba dodržet výlučně při aplikaci lhůty stanovené v § 129 s. ř. s., tato povinnost se naopak netýká správních rozhodnutí, proti nimž se podává žaloba ve standardní dvouměsíční lhůtě či ve lhůtě upravené zvláštním zákonem. U těchto zvláštních lhůt, právě proto, že jsou uvedeny v zákoně, který zároveň upravuje podmínky vydání rozhodnutí, na které se zvláštní žalobní lhůta vztahuje, nedosahuje právní regulace takové míry překvapivosti, aby ji bylo nutno kompenzovat zvláštní poučovací povinností.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že v projednávané věci byla stěžovatelka povinna dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. podat žalobu ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení napadeného rozhodnutí. Mezi účastníky není sporné, že žaloba podaná k poštovní přepravě dne 2. 2. 2010 byla podána po uplynutí této třicetidenní lhůty.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně. Městský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud dle uvedeného ustanovení žalobu stěžovatelky odmítl. Vzhledem k tomu lze konstatovat, že rozhodl správně i o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada

nákladů řízení nepřísluší, a účastníku, který byl v řízení úspěšný (žalovanému) podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu